

Україною та ЮНЕСКО розвиваються у конструктивному руслі, спрямованому, зокрема, на розширення участі українських інституцій у міжнародному співробітництві в гуманітарній сфері, а також на підвищення економізації участі України в програмній діяльності Організації.

Савчук Анна
студентка спеціальності “Міжнародні відносини”
Національного університету «Львівська політехніка»

ТРАНСКОРДОННЕ СПІВРОБІТНИЦТВО УКРАЇНИ ТА ПОЛЬЩІ

У сучасному світі роль транскордонного співробітництва посідає досить чільне місце, адже його роль у житті громад і регіонів постійно зростає, а нові можливості для активізації господарської діяльності на периферійних територіях та підвищення їх конкурентоспроможності відкриваються все більше і більше. Транскордонна співпраця є вагомим елементом державної політики як у системі розвитку країни у соціальному та економічному напрямках, так і у сфері інтеграційних процесів країн до європейської спільноти.

В сучасних умовах актуальність транскордонного співробітництва зумовлюється: взаємним прагненням територіальних общин та органів влади в створенні оптимальних умов у галузі охорони навколишнього середовища; посиленням та поглибленням зв'язків із суміжними прикордонними територіями стосовно розвитку існуючого господарського потенціалу; скороченням негативних явищ у торгово-економічних стосунках після розпаду Радянського Союзу та розширенням можливостей для гуманітарних і родинних зв'язків.

На думку науковців, транскордонна співпраця вважається одним з найефективніших шляхів розв'язання проблем,

що стосуються розвитку та удосконалення контактів, які є взаємовигідними для населення сусідніх країн у сучасних економічних і соціополітичних умовах.

Особливого значення у системі Міжнародних відносин, крім транскордонного співробітництва, набуває також міжрегіональне співробітництво. Підтерміном «міжрегіональне співробітництво» у Статуті Асамблеї європейських регіонів розуміються певні зв'язки, які були налагоджені між певними регіонами, що належать до різних держав.

Відмінність транскордонного співробітництва від міжрегіонального полягає у існуванні кордону між співпрацюючими територіями, тому міжрегіональне та транскордонне співробітництво доцільно розглядати окремо оскільки в умовах транскордонної співпраці виникає набагато більше проблем, ніж тих, які виникають в стосунках регіонів різних держав. Ці проблеми зазвичай носять об'єктивний характер – спільні водні ресурси, перенесення забруднень на суміжні території тощо[2].

Трактування поняття транскордонного співробітництва знаходимо на ІХ-му засіданні Конгресу місцевих і регіональних органів влади в Європі (Страсбург, 4–6 липня 2002 р.) у доповіді «Сприяння транскордонному співробітництву: важливий чинник демократичної стабільності в Європі», де зазначено, що транскордонне співробітництво – це двостороння або багатостороння кооперація між місцевими та регіональними органами влади, яка здійснюється у графічно суміжних територіях. Це ж стосується відокремлених морем територій.

Науковці Беленький П. Ю., Долішній М. І. та Мікула Н. М. транскордонним співробітництвом називають «специфічну сферу зовнішньоекономічної, політичної, екологічної, культурно-освітньої та інших видів діяльності, яку здійснюють на регіональному рівні. Таке співробітництво охоплює всі форми зазначених видів діяльності та націлене на якомога активніше їх використання. Воно має низку особливостей, що

зумовлені наявністю кордону та необхідністю його облаштування, спільним використанням природних ресурсів і спільним вирішенням проблем екологічної безпеки, ширшим взаємним спілкуванням населення сусідніх держав та особистими зв'язками людей, вищим навантаженням на інфраструктуру (дороги, зв'язок, сферу обслуговування, склади тощо)»[5].

Український науковець Дацків Р. М. під транскордонним зв'язками розуміє зв'язки економічної, політичної, культурної сферах та інших галузях в межах визначеного транскордонного простору – території, що охоплює два або більше регіонів прикордонних держав і об'єднує їх за географічними та соціально-історичними ознаками [3].

Передумовами транскордонного співробітництва є: географічна наближеність; подібність галузевих структур; можливість спільного використання ресурсів країн-учасниць [1].

Співпраця у формі угоди про транскордонне співробітництво може базуватися на створенні органу транскордонного співробітництва (наприклад, єврорегіону, структурного підрозділу органів влади тощо).

Транскордонне співробітництво є важливою складовою стратегічного партнерства України та Республіки Польща, ефективним засобом європейської інтеграції України, а також практичним механізмом впровадження європейських стандартів на регіональному та місцевому рівнях. Основою розгалуженого двостороннього законодавства з питань розвитку всіх форм транскордонного співробітництва між Україною та Польщею стала Декларація про принципи та основні напрями розвитку українсько-польських відносин (13.10.1990р.) [4].

На сьогоднішній день, розвиток транскордонної співпраці України та Польщі має стратегічне значення для обох держав. Стратегія розвитку відносин повинна охоплювати важливі напрями міжнародного співробітництва, особливо ті, що будуть сприяти їхньому максимальному зближенню.

Особливо масштабно та комплексно розвиток системи транскордонного українсько-польського співробітництва відбувається у найвищій на сьогодні організаційній формі транскордонної і міжрегіональної взаємодії сусідніх держав – у рамках єврорегіонів.

У результаті розширення правової бази транскордонного співробітництва в українсько-польському прикордонні транскордонний процес інтенсифікувався. Це сприяло формуванню принципово нового підходу до концепції співробітництва і утворенню в даному регіоні єврорегіону «Буг» та Міжнародної Асоціації «Єврорегіон Карпатський».

Отже, транскордонне співробітництво є надзвичайно важливим елементом у системі міжнародних відносин, адже воно спрямоване на встановлення добросусідських відносин між суб'єктами транскордонного співробітництва та розглядається як вагомий інструмент забезпечення соціального та економічного розвитку окремих прикордонних територій, а, також, як механізм наближення національного законодавства з питань єврорегіональної політики до норм і стандартів ЄС. Метою транскордонного співробітництва є максимальне залучення зовнішнього чинника для всебічного соціально-економічного розвитку прикордонних регіонів, щоб запобігти перетворенню їх у відсталі.

Література

1. Бройде З. С. Організаційно-економічний механізм транскордонного співробітництва в межах єврорегіонів./ З. С. Бройде , В. Євдокименко. –трансформації економіки”, 2002.– 39–43 с.
2. Закон України «Протранскордонне співробітництво» [Електронний ресурс]. – 2004. – Режим доступу:
<http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1861-15>.
- 3) Протокол № 2 до Європейської рамкової конвенції про транскордонне співробітництво між територіальними общинами або органами влади, який стосується міжтериторіального співробітництва [Електронний ресурс]. –5.05.1998. – Режим доступу:

http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/994_520

- 4) Стрільчук Л.В. Правове забезпечення транскордонного співробітництва України та Республіки Польща./Л. Стрільчук. - Науковий вісник Волинського національного університету імені Лесі Українки, № 11. – 2008. –162-167 с.
- 5) Щерба Г.І.Транскордонне співробітництво в рамках Євросоюзу в контексті процесів європейської інтеграції/ Г. І. Щерба // Міжнародний науковий форум: соціологія, психологія, педагогіка, менеджмент . –УДК 316.3:339.92.

Штефан Олена
студентка спеціальності “Міжнародні відносини”
Національного університету «Львівська політехніка»

ІМІДЖ УКРАЇНИ В ІНТЕРПРИТАЦІЇ ЗМІ

У сучасному світі формування іміджу держави є надзвичайно складним та взаємопов'язаним процесом у сфері внутрішньої та зовнішньої політики. На думку З. Циренжапова, «імідж держави – це маюча характер стереотипу, емоційно забарвлена сукупність уявлень про країну в основних сферах її життєдіяльності: політичній, економічній, соціальній, науковій, культурній, спортивній. Комунікативними елементами іміджу держави є код, символ, стереотип, бренд» [3].

Прийнято вважати, що імідж держави на міжнародній арені створюється за допомогою інформації, яка надходить про неї через офіційні та неофіційні канали, ЗМІ, інтернет, тощо. В цьому контексті можна зазначити, що особливо важливою для формування іміджу є інформаційна політика держави, яка відіграє важливу роль у формуванні іміджу держави на міжнародній арені та діяльність засобів масової інформації, завдяки яким створюються та використовуються елементи маніпуляції, іміджі, образи, певні стереотипи, тощо.